

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปญญาสาสทวาทวสททิมบูนชน ขอ ๒๒ มีใจความว่า "บูนชนทุกคนมีสิทธิในการศึกษา การศึกษาทองใหเปลวอยางนอยในชนประณตศึกษา และการศึกษาชั้นมูลฐาน คือการประณตศึกษา ทองเป็นการศึกษาทาคมบังคับ การศึกษาทางเทคนิคและอาชีพ จะตองเปิดใหแกคนทั่วไป และการ ศึกษาชั้นสูงขึ้นก็จะต้องเปิดโอกาสใหแกทุกคน เทาเทียมกันตามมูลฐานแห่งคุณวชิ"

ควมสิทธิบูนชนขอ ๒๒ นี้ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาเทาเทียมกันหมด ไมใครมีการบกเวน แทพรราชบัญญัติประณตศึกษา พุทธศักราช ๒๔๗๔ ได้ระบุไว้ว่า "บังคับใหเด็กทุกคนเขาเรียนตั้งแต อายุ ๗ - ๑๔ ปีบริบูรณ์ บกเวนเด็กพิการ แชน อากวนทงสองซาง เด็กหูหนวก ตาบอด ไมตองเขา เรียน" ตลอดเวลาที่บามาเด็กพิการ ยามี เด็กหูหนวก ตาบอด แชนชาควน จึงถูกปล่อยไว มีได้ รับการเอาใจใส่ใหได้รับการศึกษาแต่ประการใด เด็กพิการเหล่านี้จึงเป็นการที่สังคมทองใหความ อมูเคราะห์ ช่วยเหลือ เพราะไม่สามารถช่วยตัวเองได้ตลอดไปตามลัทธทงในคานการควรงชีวิต และการอาชีพ

ทอมามีผู้เล็ง เห็นข้อบกพร่องที่จะปล่อยใหคนพิการซึ่งนับวันก็จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกทีเหล่า นี้ เป็นคนไร้การศึกษา เป็นภาระของสังคม จึงได้มีการจัดตั้งโรงเรียนเพื่อใหการศึกษาแกคนพิการ ขึ้น การศึกษาที่จัดใหแกคนพิการนี้เรียกว่า "การศึกษาพิเศษ"

ความหมายของการศึกษาพิเศษ (Special Education)

การศึกษาพิเศษ หมายถึงการศึกษาที่จัดใหแกเด็กนอกระดับ (Exceptional Child) ซึ่งหมายถึงการศึกษาที่จัดใหแกเด็กที่มีลักษณะต่อไปนี้

---

๑ องค์การสหประชาชาติ ปญญาสาสทวาทวสททิมบูนชน พ.ศ. ๒๔๘๐
๒ เกรียง เอี่ยมสุต "การศึกษาพิเศษ" การศึกษาของคณูหนวก แผนกการศึกษาสงเคราะห์ กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ๒๔๔๘

- ๑. เด็กนอกระดับทางกาย ได้แก่เด็กตามอก ขูหนวก หูตึง หูตึงคาง เป็นลมบ้าหมู
- ๒. เด็กนอกระดับทางสติปัญญา เช่น เด็กโง่ ร. เกเร
- ๓. เด็กนอกระดับทางสติปัญญา เช่น เด็กปัญญาอ่อน หรือเด็กที่มีความฉลาดสูงกว่าเด็กปกติมาก ๆ (Gifted Child)

การจัดการศึกษาพิเศษ มีหน้าที่ ๒ ประการ คือ

- ๑. การสอน ซึ่งต้องใช้เทคนิคการสอนเฉพาะ เช่น การสอนโดย การอ่านริมฝีปาก ในการสอนเด็กหูหนวก
- ๒. การให้การรักษา เป็นการพยายามบำบัดความพิการของผู้นั้นให้หมดไป

จุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษาพิเศษ

การจัดการศึกษาพิเศษมีจุดมุ่งหมายโดยทั่วไป^๒ ๒ ประการดังนี้

- ๑. เพื่อให้เด็กหูหนวกได้มีโอกาสรับสิทธิทางการศึกษาตามควรแก่สภาพ เช่นเดียวกับสังคมทั่วไป
- ๒. เพื่อจัดหาลักษณะที่เหมาะสมแก่คนพิการในการดำรงชีวิตของเขาในอนาคต
- ๓. เพื่อให้คนพิการมีสุขภาพทางกาย และทางจิตดี
- ๔. เพื่อช่วยให้เด็กพิการได้ประสบผลสำเร็จในทางการศึกษาและมีชีวิตอย่างมีความสุข
- ๕. เพื่อช่วยให้คนพิการมีความต้องการที่จะอยู่ร่วมกับคนปกติไม่แยกตัวออกจากสังคม
- ๖. เพื่อพัฒนาความรู้จักตัวเอง ของเด็กพิการ

¹Jackson, Stephan, Special Education in England and Wales, (Oxford University Press, 1966) P. 5

²Jardan, Thomas E, The Exceptional Child, (Columbus, Ohio, Charles E. Merrill Books, Inc., 1962) P.89 - 96

การศึกษาของชนพิการในประเทศไทย

ประเทศไทยได้จัดการศึกษาให้กับชนพิการหลายประเภท เช่น พหูพจนก ตามอด พิการแขนขา บัญญาอ่อน เด็กเรืบนชา ฯลฯ การจัดให้การศึกษามองออกเป็น ๒ ประเภท คือรัฐบาลจัดเอง (ขณะนี้จัดเฉพาะคนพหูพจนกเท่านั้น) อีกประเภท มูลนิธิ ฯ จัดได้แก่ ตามอด พิการแขนขา บัญญาอ่อน ฯลฯ เหล่านี้ทางมูลนิธิ ฯ แต่ละแห่งจัดทำขึ้น แต่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล โดยส่งครูสังกัดกองการศึกษาพิเศษไปช่วยสอนในโรงเรียนเหล่านี้

การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการในประเทศไทยมีจุดมุ่งหมายดังต่อไปนี้

- ๑. เพื่อเป็นการสนับสนุนพระราชบัญญัติประถมศึกษา ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๐๓ ข้อที่ว่า "รัฐมีความมุ่งหมายให้พลเมืองทุกคนได้รับการศึกษาคตามควรแก่ อัจภาพ" ในสมบูรณ์
- ๒. เพื่อให้ประชากรของไทยได้รับการศึกษาขั้นมูลฐานเป็นอย่างต่ำ โดยทั่วถึงกัน
- ๓. เพื่อเป็นการขยายวัฒนธรรม ความเจริญ และความรู้สมัยใหม่ ให้แพร่หลายเข้าถึง ท้องถิ่นกันดารโดยทั่วไป
- ๔. เพื่อให้เด็กที่อุปสรรคทั้งหลายได้รับการศึกษา เพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ หาเลี้ยงตนเองได้ เป็นการแบ่งเบาภาระของครอบครัว และสังคม ทั้งได้ทำงานให้เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติสืบไป

คนพหูพจนก และบุคคลิกภาพของคนพหูพจนก

คนพหูพจนกหมายถึงคนที่มีความบกพร่อง เกี่ยวกับการได้ยินเนื่องจากอวัยวะที่ใช้สำหรับ รับฟังเสียงเสียไปบางส่วน หรือเสียไปจนหมด

กองแผนแหงการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ การศึกษาแห่งชาติ เอกสารการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ ๒ ๒๕๐๓ หน้า ๓

เมื่อคนหูหนวกมีความบกพร่องเกี่ยวกับการได้ยิน บุคคลิกภาพของคนหูหนวกจึงต่างไปจากคนปกติทั่ว ๆ ไปอยู่บ้าง ซึ่งพอจะรวบรวมได้ ๕ ประการดังนี้

๑. คนโง่ หรือคนหูหนวกที่ไม่ได้รับการศึกษาจะเป็นคนที่จริงจัง เห็นแก่ตัว ชีระแรง ทุรกาย ใจแคบ หรือส ไม่เห็นอกเห็นใจ เห็นแก่ตัว อัจฉาริษา ไม่มีความตั้งใจจริง ไม่มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ แต่ตาได้รับการฝึกหัดก็สามารถแก้ปัญหาให้ดีขึ้นได้
๒. มีความคิดเห็นรุนแรง เนื่องจากรู้สึกว่าคุณเองเกิดมาแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ
๓. ลักษณะของสิ่งแวดล้อมทำให้มีอาการรุนแรงทั้งในยามที่มีความสุข ความรื่นเริง หรือถูกกตัญ และเป็นผู้ที่ปรับปรุงตนเองได้ยากมาก
๔. การปรับตัวในด้านบุคลิกภาพเป็นไปได้ยาก เช่นการปรับตัวจากคนดูร้ายมาเป็นคนมีเมตตาคุณา จากคนเป็นทุกข์มาเป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน
๕. ไม่ชอบสังคม นอกจากจะติดต่อกับคนสองสามคนในยาม และเมื่อมีกิจธุระจำเป็น

คนหูหนวกโดยทั่วไปจะไม่มีควมวิตกจริตทางร่างกายปรากฏให้เห็นแต่อย่างใด มองดูเหมือนคนปกติทุกประการ จากบุคลิกภาพของคนหูหนวกทั้ง ๕ ประการนี้จะเห็นได้ว่า ถ้าปล่อยให้คนหูหนวกไร้การศึกษาต่อไปแล้ว นอกจากจะเป็นภาระทางสังคมต้องคอยให้ความช่วยเหลือแล้ว คนหูหนวกที่ไม่ได้รับการศึกษายังอาจเป็นอันตรายต่อสังคมอีกด้วย เพราะจำนวนคนหูหนวกที่เพิ่มมากขึ้นทุกทีซึ่งตจจากการวิจัยพบว่ามีอยู่ ๕ ของเด็กในวัยเรียนที่มีความได้ยินต่ำกว่าระดับปกติ และ ๑ หรือ ๒ ใน ๑๐ ของจำนวน ๕ % นี้ ต้องเข้ารับการศึกษานในโรงเรียนที่จัดขึ้นพิเศษ ฉะนั้นการจัดการศึกษาสำหรับคนหูหนวกโดยเฉพะจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สมควรที่รัฐจะลงทุนแม้ว่าจะเป็นการลงทุนที่ราคาค่างแพงมากก็ตาม แต่ผลที่ได้รับย่อมคุ้มค่าเพราะ "การศึกษานั้น แม้จะต้องลงทุนแพงสักเพียงใดก็ยังไม่แพง เท่ากับความโง่เขลาเบาปัญญา"^๒

¹ S.R. Silverman, Deaf Children in Hearing and Deafness (rev. ed., New York: Holt, Rinehart & Winston Inc., 1960) P. 416

^๒ วิจิตร ศรีสอาน "สภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการทางการศึกษาของประเทศไทย" ศูนย์ศึกษา ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๑๒ หน้า ๑๑

จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาให้แก่คนหูหนวก

การให้การศึกษากับคนหูหนวกก็เพื่อที่จะ

- ๑. ให้คนหูหนวกเป็นคนที่มีความรู้ดีทางสังคม สามารถมีเพื่อนได้ทั้งคนหูหนวก และคนปกติ
- ๒. ฝึกทักษะให้เข้าเป็นในการดำรงชีวิตให้แก่คนหูหนวก
- ๓. ให้คนหูหนวกสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนได้อย่างปกติสุข
- ๔. เพื่อให้คนหูหนวกเข้าใจสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ
- ๕. สามารถติดต่อกับคนทั่วไปได้โดยใช้ ภาษา ทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน

โรคที่พบบ่อยกับการศึกษาของคนหูหนวก

คนหูหนวกเป็นคนที่มีการที่โอกาสในการเรียนรู้เหลืออยู่อย่างมาก เพราะการเรียนรู้ซึ่งได้จากประสาทสัมผัสต่าง ๆ นั้น มนุษย์ยอมรับได้จากสัมผัสต่าง ๆ ไม่เท่ากัน บริษัทไซโคมี นวคัมมออบล์ ได้ทำการทดลอง และโดยดูว่าการเรียนรู้ของมนุษย์ได้จากทางประสาทการย่อยละ ๕ ทางประสาท รอยละ ๑๐ และทางสัมผัสอื่น ๆ อีกรอยละ ๕ ดังนั้นมนุษย์สามารถเรียนรู้ได้ทางประสาทมากกว่า หู ถึง ๙ ครั้ง เท่า แต่ความสามารถในการจำเรื่องราวต่าง ๆ ภายหลังจากเรียนมาแล้ว ๓๒ ชั่วโมง ปรากฏว่าผู้ที่ทดลองตัวเองจะจำเรื่องราวที่เรียนมาได้ถึงรอยละ ๕๐ ถ้าได้เห็นและได้ฟังจะจำได้ รอยละ ๕๐ แต่ถ้าได้เห็นอย่างเดียวจะจำได้เพียง รอยละ ๑๐

จากผลการทดลองนี้จะเห็นได้ว่าแม้คนหูหนวกมีโอกาสนในการเรียนรู้มากก็จริง แต่จะจำสิ่งที่เรียนมาแล้วได้ภายในเวลาอันสั้น ทั้งสิ่งทีคนหูหนวกจะต้องเรียนรู้นั้นมีมากกว่าเด็กปกติมาก

---

¹ Bowley, Agatha H. and Gardener, Leslie, The Young Handicapped Child (2 nd. ed. Edinburg & London: E.& S. Livingstone Ltd., 1969) P. 46

คิงเซนต์ Rowley" กล่าวไว้ว่า "เด็กปกติไปโรงเรียนเพื่อจุดมุ่งหมายที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาความคิดความสามารถ และเรียนรู้ทักษะทางสังคมใหม่มากขึ้น แต่เด็กหูหนวกเข้าโรงเรียน เพื่อฝึกการช่วยตัวเอง เพื่อเรียนรู้วิธีการติดต่อ และถวอปร่วมกับคนอื่น และเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งที่เป็นจำเป็นในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมมนุษย์"

ฉะนั้นเพื่อที่จะให้เด็กหูหนวกมีความรู้ ทักษะ เท้าเทียมหรือใกล้เคียงกับเด็กปกติวัยเดียวกัน การสอนเด็กหูหนวกจึงจำต้องหากวิธีที่จะทำให้สอนได้เนื้อหาวิชามากที่สุด และใช้เวลา น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

Edgar Dale กล่าวไว้ว่า "โสตทัศนูปกรณ์จะช่วยให้เกิดความจำ จำได้มากขึ้น มีความเข้าใจเพิ่มขึ้น ใช้เวลาน้อยลง ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน และผู้เรียนเองเกิดความคิดสร้างสรรค์"

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าโสตทัศนูปกรณ์เป็นสิ่งที่จะช่วยให้การศึกษาของคุณหูหนวกดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้

นอกจากนี้ นักการศึกษา ยังเชื่อว่าการเรียนการสอนจะบรรลุถึงวัตถุประสงค์ด้วยดีนั้น นอกจากจะสอนตามความถนัดและความสามารถ และความสนใจของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลแล้ว ยังต้องสอนให้นักเรียนมีประสบการณ์มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้เพราะมนุษย์เรียนรู้จากการที่ตนเองได้มีปฏิริยาตอบสนองสิ่งแวดล้อมที่ตนพอใจในสภาวะการณ์ต่าง ๆ กับ ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เอง เรียกว่าประสบการณ์ เนื่องจากหลักสูตรกำหนดรายวิชาให้เรียนในแต่ละชั้นมากขึ้น จึงเป็นการยากที่ครูจะนำนักเรียนไปพบกับประสบการณ์ตรง (Direct Experience) ได้อย่างครบถ้วนในเวลาอันจำกัด

¹ Ibid

² Dale, Edgar, Audio - Visual Method in Teaching (New York: Dryder Press, Inc, 1950) P. 53

³ Bossing, Nelson L., Principle of Secondary School (New York: Prentice - Hall Inc., 1949) P. 78

จึงจำเป็นต้องใช้ประสบการณ์อ้อม หรือประสบการณ์รอง (Indirect Experience)
เข้ามาช่วย ซึ่งประสบการณ์ส่วนใหญ่ได้มาจากอุปกรณ์โสทัดกันทั้งสิ้น^๑

เมื่ออุปกรณ์โสทัดกันเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องใช้ในการสอนเด็กปกติแล้ว การสอนคนหูหนวก
ซึ่งเป็นคนขาดพัฒนาการทางด้านภาษาพูด ไม่สามารถได้ยินเสียงได้ทำให้การเรียนรู้รับจากประสบ
การณ์ตรงในชีวิตประจำวันมีน้อยมาก สิ่งที่ต้องเรียนรู้จึงมีมากกว่าเด็กปกติ ทั้งประสาทสัมผัสของ
คนหูหนวกยังมีน้อยทาง กว่าคนปกติอีกด้วย โสทัดกัอุปกรณ์จึงมีใช้เพียงสิ่งที่จะส่งเสริมการเรียนรู้
ของคนหูหนวกให้ดีขึ้นเท่านั้น หากแต่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสอนคนหูหนวก ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เลือก
ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้โสทัดกัอุปกรณ์ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก ซึ่งปัจจุบันในประเทศไทยมีถึง
๔ แห่ง คือ โรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิต โรงเรียนสอนคนหูหนวกทุ่งมหาเมฆ ซึ่งอยู่ในพระนคร
และโรงเรียนสอนคนหูหนวกที่อยู่ในสวนกุหลาบ อีก ๒ แห่ง คือโรงเรียนสอนคนหูหนวกที่จังหวัดตาก
และจังหวัดขอนแก่น โดยมีวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว่าครั้งนี้ต้องการทราบข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้โสทัดกัอุปกรณ์ใน
โรงเรียนสอนคนหูหนวกในแง่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ๑. เทคนิคการสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก และโสทัดกัอุปกรณ์ที่มีอยู่ในโรงเรียนนั้นว่า
มีอะไรบ้าง
- ๒. วิธีใช้โสทัดกัอุปกรณ์ประกอบการสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกว่าวิธีใช้อย่างไร
- ๓. ผลที่ได้จากการใช้โสทัดกัอุปกรณ์ เป็นอย่างไร
- ๔. ปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้โสทัดกัอุปกรณ์ประกอบการสอนที่มีอยู่ใน
โรงเรียนสอนคนหูหนวก

---

¹ Schuller, Charles F., The School Administration and His Audio - Visual Program (Department of Audio - Visual Instruction National Education Association Washington D.C. 1954) P. 5

ขอบเขตของการศึกษากว่า

- ๑. ประชากร ในการศึกษารั้งนี้ได้กระทำกับครูที่สอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกในมี
กว่าการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งมีทั้งหมด ๔ โรงเรียน คือ โรงเรียนสอนคนหูหนวกดุสิต
โรงเรียนสอนคนหูหนวกทุ่งมหาเมฆ โรงเรียนสอนคนหูหนวกตาก โรงเรียนสอนคน
หูหนวกขอนแก่น
- ๒. จำนวนประชากร ใช้ครูทั้งหมดที่ทำการสอนอยู่ในโรงเรียนสอนคนหูหนวกทั้ง ๔ แห่ง
ซึ่งมีครูรวมทั้งสิ้น ๗๖ คน
- ๓. สิ่งที่จะทำการศึกษา จะศึกษาถึงปัญหา อุปสรรคเกี่ยวกับการเลือก การผลิต การใช้
โสตทัศนูปกรณ์ และความต้องการเกี่ยวกับอุปกรณ์ และความรู้ด้านโสตทัศนศึกษาของครู

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

- ๑. งานวิจัยนี้จะมีผลส่งเสริมให้ผู้บริหารการศึกษา ครูที่สอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
และผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในการสอน
คนหูหนวก
- ๒. ทราบถึงความแตกต่างของเทคนิคการสอนที่ใช้อยู่ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
- ๓. การทราบว่ามีการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในโรงเรียนสอนคนหูหนวกหรือไม่ อย่างไร
และได้ผลเป็นอย่างไร จะเป็นแนวทางในการส่งเสริมให้มีการใช้โสตทัศนูปกรณ์
กว้างขวางยิ่งขึ้น
- ๔. การทราบถึงความต้องการทางด้านโสตทัศนศึกษาของครู เกี่ยวกับอุปกรณ์ และความรู้
ทางโสตทัศนศึกษา
- ๕. การทราบถึงปัญหา ข้อขัดข้อง ในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
อาจใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง แก้ไขงานโสตทัศนศึกษาของโรงเรียนนั้น
- ๖. การทราบถึงผลที่ได้จากการใช้โสตทัศนูปกรณ์ ความต้องการปัญหา และข้อขัดข้อง
เกี่ยวกับอุปกรณ์โสตทัศนนี้ อาจมีผลใหญ่โตเกี่ยวกับการศึกษาของคนหูหนวกมองเห็น

ความสำคัญของโลศัทพ์นุปรภณมากขึ้น ซึ่งอาจจะยังผลให้มีการส่งเสริมและปรับปรุง
งานโศศัทพ์ศนศึกษาในโรงเรียนต่อไป

วิธีทำเป็นงาน

การศึกษาครั้งนี้ได้กระทำกับครูที่สอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวก ๔ แห่ง ในปี
การศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๓๒ คน ได้ทำเป็นงานดังนี้

๑. คิเลอขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับโรงเรียนสอนคนหูหนวกจากแผนกศึกษา
สงเคราะห์ กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
๒. คิเลอขอทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการศึกษาของคนหูหนวก จากผู้บริหาร
การศึกษาของโรงเรียนสอนคนหูหนวก
๓. สัมภาษณ์อาจารย์ในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
๔. สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับงานทางด้านการศึกษาและการรักษาเพื่อขจัด
ความพิการของคนหูหนวก
๕. สังกการสอนในโรงเรียนสอนคนหูหนวกเพื่อศึกษาเทคนิคการสอน และ
การใช้โลศัทพ์นุปรภณประกอบการสอน
๖. คณควารจากตำรา เอกสาร และการวิจัยอื่นที่เกี่ยวกับโลศัทพ์นุปรภณ การศึกษา
ของคนหูหนวกและการใช้โลศัทพ์นุปรภณในโรงเรียนสอนคนหูหนวก
๗. สร้างแบบสอบถามโดยปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุม และกรรมการ เพื่อขอคำแนะนำ
ในการสร้างและการปรับปรุง
๘. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ขอทดสอบ (Pretest) เพื่อนำมา
ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม
๙. นำแบบสอบถามฉบับที่แก้ไขแล้ว แจกไปยังประชากร

๑๐. รวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์
๑๑. สรุปผลการวิจัย และเสนอขอเสนอแนะ

คำจำกัดความ

๑. คนหูหนวก (Deaf) หมายถึงคนที่เสียความได้ยินไปเกือบหมด หรือ หมด แม้ใช้เครื่องช่วยฟังแล้วก็ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดได้
๒. คนหูตึง (Hard of Hearing) หมายถึงคนที่ความได้ยินเสียไปเพียงบางส่วน เมื่อพูดเสียงดัง ๆ หรือใช้เครื่องช่วยฟังก็สามารถได้ยินเสียงพูดได้
๓. โรงเรียนสอนคนหูหนวก (School for the Deaf) หมายถึงโรงเรียนที่เน้นการศึกษาสงเคราะห์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งขึ้นเพื่อการที่ศึกษาแก่คนที่มีความพิการเกี่ยวกับการได้ยิน
๔. ภาษามือ (Manual Language) หมายถึงสิ่งที่คนหูหนวกใช้ในการติดต่อ โดยใช้นิ้วมือและท่าทางต่าง ๆ เพื่อใช้แทนคำพูด
๕. การสะกดด้วยนิ้วมือ (Finger Spelling) หมายถึงการใช้นิ้วมือทำสัญญาณแทนตัวอักษรแต่ละตัว แล้วสะกดออกมาเป็นภาษาเขียน
๖. การสอนโดยวิธีพูด (Oral Method) หมายถึงวิธีสอนคนหูหนวกโดยใช้วิธีพูด ใช้การอ่านริมฝีปาก ไม่ใช้ภาษามือ
๗. การสอนโดยไม่ใช้วิธีพูด (Manual Method) หมายถึงวิธีสอนโดยไม่ใช้การพูด ใช้แต่ภาษามือ และการสะกดด้วยนิ้วมือ
๘. Cue Speech หมายถึงสัญลักษณ์ ช่วยในการพูด เพื่อบอกให้นักเรียนหูหนวกทราบว่า คำนั้น ๆ เสียงสูง กลาง หรือเสียงต่ำอย่างไร โดยใช้นิ้ว

- ๙. Combined System หมายถึงสื่อที่คนหูหนวกใช้ทั้ง ๒ อย่าง คือภาษาพูด และภาษาเขียน ซึ่งรวมถึงการสะกดด้วยนิ้วมือด้วย
- ๑๐. Multisensory Approach หมายถึงวิธีสอน เด็กหูหนวกโดยให้นักเรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสหลาย ๆ ทาง เช่น การสอนพูด ก็ให้นักเรียนเห็นริมฝีปาก เป็นการเคลื่อนไหวของลิ้น และไอ้สัมผัสที่คอ ถ้าเสียงนั้นมีการสั่นสะเทือนที่คอ เป็นต้น
- ๑๑. Audiometer หมายถึงเครื่องมือใช้สำหรับวัดความถี่เป็นของมนุษย์ว่าเป็นอย่างไร โดยขึ้นที่เสียงดัง - เบา แล้ไหน โดยขึ้นจกเจนนที่เสียงสูง หรือเสียงต่ำ
- ๑๒. เครื่องช่วยฟัง (Hearing Aid) หมายถึง เครื่องมือที่คนหูตึงใช้ ช่วยให้ได้ยินเสียงต่าง ๆ จกเจนนที่ขึ้น มี ๒ แบบ คือแบบที่ใช้เป็นกลุ่ม ซึ่งมักจะใช้เรียนในชั้นเรียนเป็นกลุ่ม เช่นการเรีนพูด ส่วนอีกแบบเป็นเครื่องช่วยฟังที่คนหูตึงจะมีเป็นของตัวเอง เพื่อใช้ส่วนตัว อาจเป็นแบบกล่องหึ่งคณาเสียบไว้ในรูหู หรือทำเป็นแบบแว่นตา ก็มี
- ๑๓. โสตทัศนูปกรณ์ (Audio-Visual Aids) หมายถึงวัสดุ เครื่องมือ หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูจัดขึ้น เพื่อช่วยให้เกิดผลดีทางการเรีน การสอน และมีจุดตาต่อการศึกษาในโรงเรียนสอนคนหูหนวก